

se summe sancta et excellens; at vero humanitas Christi, si concipiatur ut sanctificata per gratiam unionis, licet possit in abstracto concipi ut præcisa a Verbo, non tamen potest abstrahi ab ordine seu habitudine ad Verbum, quia ipsa unio intrinsece includit hanc habitudinem.

16. *Objectio.*—*Solvitur.*—Sed hinc insurgit difficultas contra hanc partem, quia hæc habitudo seu relatio transcendentalis, non aptitudinalis, ut sic dicam, sed actualis est, quia non est aptitudinis ad unionem; hæc enim non sanctificat, et communis est omni humanitati; sed est actualis unionis; actualis autem unio non potest ita abstrahi a termino, quin illum actu includat. Et confirmatur, nam impossibile est concipere effectum formalem, non includendo formam; ergo impossibile est concipere humanitatem ut sanctam, quin in eo conceptu includatur forma qua sanctificatur; hæc autem forma illam sanctificans hoc genere sanctificationis est ipsa divinitas, quæ propterea dicitur a Sanctis Patribus esse oleum seu unctio humanitatis, ut supra vidimus, q. 7; ergo necesse est in humanitate, concepta ut sic sancta, includi divinitatem; et consequenter necesse etiam est, per illam adorationem, qua adoratur humanitas ut sic sancta, adorari etiam divinitatem. Respondetur ad priorem partem, verum esse hanc habitudinem esse actualis unionis, quam necesse est in re esse conjunctam suo termino; et hoc modo est verum non posse in re abstrahi seu separari a termino. Verum etiam est non posse unionem seu formam ut unitam concipi, quin aliquo modo concipiatur terminus; nihilominus tamen verum etiam est posse unionem et formam ut unitam concipi tanquam rem distinctam a termino, et non includentem ipsum intrinsece et in recto, ut aiunt, sed in obliquo, et tanquam additum, sicut includitur terminus in conceptu cujuscumque entis respectivi; et hoc modo concedendum est humanitatem Christi ut unitam, et sanctificatam gratia unionis, concipi quidem in abstracto, atque ita in illo objectivo conceptu, quasi directo, non includi intrinsece Verbum, includi tamen indirecte, et tanquam additum, quia est terminus quem respicit illa unio. Quod ita declaratur et confirmatur, nam conceptus humanitatis Christi, etiam ut sic sanctificatæ, alius est a conceptu ipsiusmet Christi, quia humanitas ut sic non concipitur ut persona, sed ut forma unita personæ, neque ut com-

posita ex duplici natura, sed ut natura actu componens unam personam cum alia natura; ergo non ita includitur in illo conceptu persona Verbi, aut divinitas, sicut includitur in conceptu Christi, ut intrinsece componens seu constituens illum. Quod in cæteris etiam formis et compositis videre licet; nam in conceptu animæ ut unitæ materiæ, aliter includitur materia quam in conceptu humanitatis, quia aliud est anima, etiam ut unita, quam humanitas; sicut etiam albedo, ut actu inhærens, aliud est quam album; et quamvis ut inhærens concipiatur, adhuc in abstracto concipitur, et non totum concretum seu compositum; sic ergo potest concipi humanitas in abstracto, quamvis ut affecta unione concipiatur.

17. Unde ad alteram partem facile responderi potest, formam, intrinsece sanctificantem humanitatem, esse unionem quæ ipsi adhæret, et in conceptu ejus ut sic sanctificatæ intrinsece includitur; Verbum autem in hoc sensu non intrinsece sanctificare humanitatem per modum formæ intrinsecæ, sed quasi extrinsecæ, id est, tanquam terminum unionis; et hoc satis esset ad satisfaciendum argumento; dicitur enim Verbum esse unctio humanitatis, quia terminat unionem ejus. Potest autem ulterius in hunc modum declarari: nam hæc sanctificatio vel excellentia unionis considerari potest, vel in ordine ad Christum, ut est hic homo Deus; et sic intrinsece includit personam Verbi, ex qua et ex humanitate componitur; vel considerari potest respectu humanitatis; et sic non includitur Verbum intrinsece in illa, etiam ut affecta unione, sed respicitur solum ut terminus unionis; igitur eodem modo concipitur Verbum ad sanctificationem humanitatis tanquam extrinseca forma ejus, unio vero tanquam intrinseca. Et declaratur præterea, nam hæc sanctificatio humanitatis Christi aut consideratur tanquam aliquid physicum adhærens humanitati, aut solum per modum cujusdam dignitatis moralis, quomodo etiam ipsa gratia creata animæ Christi habet ex unione infinitatem quamdam dignitatis moralis, ut q. 7 declaratum est. Priori modo sanctificatio est formaliter proxime ab unione, quæ in ipsa humanitate concipitur, etiamsi abstracta et præcisa a Verbo concipiatur, nec præter unionem aliquid aliud reale et physicum in tali humanitate intelligitur, quod possit formaliter hujusmodi sanctificationem conferre. Posteriori autem modo admitti potest hanc

sanctificationem esse a Verbo, ut a forma sanctificante; in his tamen effectibus moralibus non oportet formam intrinsece includi in re ut tali dignitate seu moralitate affecta; sed satis est quod sit veluti forma extrinseca, ex cujus contactu, vel unione, vel alio simili respectu res intelligitur manere affecta tali dignitate, ut in aliis effectibus moralibus videre licet, et in sequentibus, tractando de adoratione imaginum et reliquiarum, sæpe dicemus.

18. *Ulatio.*—Atque ex responsione ad hanc difficultatem colligi potest ratio alterius partis in præcedente conclusione positæ, scilicet, hanc adorationem, quam dicimus posse tribui humanitati præcise sumptæ ratione unionis, quamvis suprema latria non sit, tamen ad eandem virtutem pertinere, et hac ratione secundariam latriam posse appellari; hæc enim vox *latria* interdum significat actum, interdum habitum a quo talis actus procedit, nempe virtutem religionis; unde e converso omnis etiam actus a tali virtute procedens dicitur continere cultum latriæ; quod si sit propria adoratio, simili denominatione dicitur adoratio latriæ. Simpliciter tamen loquendo, et quasi per antonomasiam, actus adorationis latriæ dicitur ille, qui procedit ex apprehensione supremæ majestatis et excellentiæ in re quæ adoranda est, et servitutis illi debitæ; et est quædam protestatio seu significatio illius; et hic est frequentior usus hujus vocis apud Patres, et maxime in VII Synod. Adoratio autem minus perfecta, si aliquo modo in prædicta excellentia fundetur, et ideo ab eodem habitu virtutis nascatur, ea ratione dici poterit latria non simpliciter, sed secundum quid; et hoc sensu appellatur secundaria, seu minus perfecta. Quod igitur hujusmodi sit hæc adoratio humanitatis Christi, patet ex difficultate proxime tractata, quia dignitas, propter quam hoc modo adoratur humanitas, talis est ut ipsam divinam personam aliquo modo includat, saltem ut terminum unionis, a quo sumitur præcipua æstimatio et valor tantæ dignitatis, tanquam a forma, saltem extrinseca; ergo eadem virtus religionis, quæ inclinatur ad venerandam ipsam divinam personam propter se, inclinatur etiam ad venerandam Christi humanitatem, etiam præcise conceptam, ob dignitatem quam ex unione habet, quia fundamentum præcipuum illius dignitatis est ipsum Verbum; ergo hoc sensu recte dicitur illa adoratio secundaria latria. Quod vero ad nomen hyper-

duliæ pertinet, nihil difficultatis habet quæ ad rem pertineat, sed solum ad usum terminorum; nam, si vox *duliæ* sumatur in ea communi significatione, ad quam est frequentiori usu theologorum accommodata, scilicet ut significet eam virtutem qua Sanctos colimus, propter eorum creatam sanctitatem, et *hyperdulia* solum dicat excellentiam vel perfectionem intra latitudinem illius virtutis, sic non potest hæc adoratio, de qua nunc agimus, *hyperduliæ* vocari, quia revera est species distincta, et ad altiorem virtutem pertinens. Quia vero *latria* absolute dicta significat supremam et perfectissimam latriam, *dulia* vero accommodata est ad significandam communem quasi infimam adorationem Sanctorum, et nulla est alia simplex vox quæ mediam (ut ita dicam) adorationem significet, eam, scilicet, quæ aliquid addit supra communem *duliam*, et inferior est perfecta latria, ideo vox illa interdum accommodatur ad hujusmodi adorationem significandam, quæcumque illa sit; hoc ergo sensu recte potest hæc adoratio *hyperdulia* vocari, etiam si latria secundaria sit, et ad religionem spectet.

19. *Exemplis res tota elucidatur.*—Ultimo, confirmo hanc partem, et fere totam doctrinam hac sectione traditam, adhibitis duobus exemplis quæ ad rem explicandam mihi videntur aptissima. Unum est de amore: nam si quis humanitatem Christi præcise et abstracte consideret, modo explicato in superioribus, contemplando illam solum ut quamdam naturam rationalem, sanctissimam et purissimam, et summa quadam dignitate præditam, etc., potest ad illam affici, eamque supernaturaliter amare, qui amor erit recitissimus, etiam si illo non ametur persona Verbi, sed sola ejus humanitas, quia et ipsa est revera in se amabilis, et nullum est præceptum quod obliget ad amandum semper Verbum, quoties illa amatur. Ille autem amor, quamvis sit ex charitate, tamen non attingit illam singularem excellentiam amoris super omnia, quo Deus amandus est, qui proportionate respondet summæ latriæ, sed infra illum est quidam amor excedens omnem amorem alterius creaturæ; ergo ad eundem modum possumus per actum adorationis versari circa Christi humanitatem. Secundum exemplum est de laude; nam qui eodem modo considerat illam sanctam humanitatem, potest eam laudibus extollere, non directe laudando Verbum, sed exaggerando gratias illi humanitati concessas, quæ laudatio, quamvis sit supra

laudem omnis alterius creaturæ, nunquam tamen attingit supremam laudationem divinam, quæ ad patriam Dei spectat; nunquam enim laudabimus illam humanitatem quod infinita sit, aut creatrix rerum; ergo eadem proportione de adoratione sentiendum est. Respondent aliqui, aliam esse rationem adorationis, aliam laudis, nam adoratio exhibet notam submissionis attendendo ad excellentiam rei adoratæ, et ideo ut digne fiat, semper debet attendi summa excellentia, sive sola, sive cum aliis simul consideretur; laus vero solum est prædicatio quædam dignitatis alterius, in qua non semper necesse est summam perfectionem rei commemorare, neque omnes simul, sed in qualibet potest versari laudatio. Hæc vero differentia primum sine fundamento posita atque excogitata est, quia, per se loquendo, et apud Deum nihil est quod obliget ad adorandam rem propter summam excellentiam quam in re habet, sed propter illam quæ actu in ea consideratur; et aliunde nec tenemur semper considerare summam, neque etiam tenemur abstinere ab omni adoratione, quandoeunque de suprema Dei dignitate non cogitamus, sed de aliqua inferiori. Deinde quæ est ratio cur hoc sit necessarium in adoratione, et non in laudatione? Non enim ob aliam causam in laudatione id licet, nisi quia is, qui laudat rem ob inferiorem, non negat seu excludit majorem perfectionem, sed præscindit tantum, et vel non potest, vel non tenetur omnia simul proferre, nec semper id quod maximum est. Quod autem laudans profert lingua, adorans significat gestu vel actione aliqua. Ergo similiter, quamvis exhibeat signum minoris excellentiæ, non excludit majorem, sed præscindit; et vel non potest, vel saltem non tenetur semper exhibere signum supremæ dignitatis. Eo vel maxime quod ipsa laudatio, si ex conveniente affectu et intentione fiat, potest veram rationem adorationis habere; nam esse potest accommodatissima nota submissionis; ut quando quis divinam excellentiam extollit, animo se illi submittendi, et quasi exhibendi tributum quod creatura debet creatori; ergo, sicut potest laudari humanitas Christi, ita potest ipsa laudatione adorari.

20. Denique, quidquid sit de illa differentia, ea nihil obstat ultimæ assertioni propositæ, nam in adoratione, quæ in illa explicatur, revera adoratur Christi humanitas propter summam excellentiam quam habet, nempe propter gratiam unionis, qua nulla est

alia major in illa humanitate; nam Verbum seu divinitas non est, proprie loquendo, excellentia humanitatis ipsius, sed Christi Dei hominis, a quo humanitas distinguitur, sicut natura componens a persona composita; summa ergo excellentia illius humanitatis est ipsa unio, et sanctificatio seu deificatio, quæ non est deitas ipsa, sed effectus ejus, in qua ipsa non includitur, nisi ut causa formalis extrinseca, ut declaratum est. At vero illa adoratione, quam appellavimus secundariam patriam, adoratur humanitas Christi propter hanc dignitatem, sicut de eadem laudari potest; ergo illa differentia non recte hic accommodatur. Unde potest obiter notari, aliud esse adorari humanitatem propter summam ejus excellentiam, quod in eo actu fit; aliud vero esse adorari supremo modo, vel supremo actu quo adorari potest, quod eo actu non fit; altiori enim actu et modo colitur, quando coadoratur Verbo per supremam patriam; quia, sicut optimum illi est esse substantialiter conjunctam Verbo, ita summus illius honos est coadorari Verbo suprema patria, quæ non in sola dignitate humanitatis, sed in excellentia ipsius personæ directe et per se primo fundatur.

21. *Objectio duplex.* — Sed hinc insurgunt duæ objectiones. Prior est, quia repugnantia involvitur, cum dicitur humanitas adorari propter summam excellentiam quam habet, et non adorari perfecta patria; quia illa summa dignitas includit Verbum, saltem modo superius explicato; ergo adoratio, quæ in illa dignitate fundatur, fundatur in dignitate Verbi, et comprehendit Verbum ipsum; ergo est perfecta patria. Et confirmatur, quia virtus religionis non colit nisi Deum, neque exercet actum nisi perfectæ patriæ; sed dictum est hanc adorationem elici a virtute religionis; ergo. Secunda difficultas est, quia sequitur ex dictis posse nos preces fundere ad humanitatem Christi, ut præcisam a Verbo, quia eadem videtur esse ratio orationis, quæ est adorationis. Unde ulterius fit, tali oratione non esse honorandam humanitatem cultu patriæ, sed inferiori, id est, non esse petendum ab humanitate Christi ut nos sanctificet, vel alia dona gratiæ conferat, sed ut pro nobis intercedat; hoc autem alienum est ab Ecclesiæ consuetudine.

22. *Utriusque enodatio.* — Ad priorem difficultatem respondetur negando assumptum, et ad probationem dicitur, hanc adorationem proxime fundari in unione et deificatione hu-

manitatis, in Verbo tamen sicut in termino unionis, et tanquam in forma extrinseca deificante humanitatem. Atque hoc sensu conceditur hanc adorationem comprehendere Verbum et divinitatem, ut rationem adorandi; nego tamen inde sequi, illam adorationem esse perfectam patriam, quia eadem divinitas, quæ, ut per se et essentialiter sancta, est digna summa patria, ut deificans assumptam naturam non facit illam dignam summa patria, quia non facit illam æqualem sibi. Hac ergo ratione, quamvis hæc adoratio fundetur suo modo in dignitate Verbi, non est patria summa, quia non fundatur in illa ut intrinsece et essentialiter deificante Verbum, sed ut media unione sanctificante humanitatem; qui modus sanctificationis longe inferior est a sanctificatione per essentiam ipsius Verbi. Unde, quod dicitur, hanc adorationem complecti Verbum et divinitatem, dupliciter potest intelligi. Uno modo, ut complectatur Verbum, ut rem adoratam directe et ut quod, et sic est falsum. Alio modo, ut complectatur Verbum ut rationem adorandi non intrinsecam, sed quasi extrinsecam; et hoc sensu verum est. Neque id est contra nostram sententiam, nam, cum dicimus hanc adorationem terminari præcise ad humanitatem, loquimur de re adorata, quæ appellari solet materia adorationis, non vero excludimus rationem adorandi, in qua potest Verbum comprehendendi, si adoratio sit ratione unionis hypostaticæ.

23. *Adorandi ratio non in quovis actu directe attingitur, sicut nec in habitum aliorum actibus formales rationes.* — Dices: quomodo potest Verbum esse ratio adorandi, quin etiam sit res adorata? Respondeo, hanc difficultatem esse communem omnibus adorationibus respectivis, et quia clarius apparet in adoratione imaginum, ideo infra explicabitur latius. Nunc breviter dicitur, frequens esse in actibus intellectus et voluntatis, qui versantur circa aliqua objecta propter rationes extrinsecas, ut directe attingant objecta materialia, ut sunt sub formalibus, quamvis ipsæ rationes formales non eodem modo attingantur. Sicut electio versatur circa medium volendo illud propter finem, quamvis non versetur illo modo circa finem. Et hoc est quod Cajetanus hic notavit, art. 4, scilicet, aliud esse adorari ut rem adoratam, aliud ut causam adorationis; nam illud est adorari directe et expresse, hoc vero solum indirecte et quasi implicite. Nam aliquid directe adorari est terminare passive actum adorationis; terminatur

autem ille actus ad rem adoratam, non ad rationem adorandi. Et hoc est quod alii dicunt, terminari hanc adorationem ad materiale objectum, seu humanitatem, ut quod; ad rationem vero adorandi, ut quo; ut quando adoratur homo propter gratiam vel charitatem quam habet, non proprie adoratur ipsa gratia vel justitia tanquam res per se adorata, sed tanquam ratio adorandi; sic ergo intelligendum est in præsentibus.

24. Nec refert quod divinitas aut Verbum secundum se sit res per se digna adoratione, et objectum adorabile ut quod, quod non habet gratia, vel alia similis forma; nam, licet divinitas secundum se talis sit, tamen in hac adoratione non spectatur ut talis, sed præcise ut forma extrinseca deificans humanitatem, et ut ratio adorandi illam; mens enim hominis potest facile unam rationem ab alia præscindere, et secundum illam operari. Quod si quis contendat non posse hanc adorationem referri ad Verbum, et in ejus excellentia nisi aliquo modo, quin redundet in honorem et adorationem ipsius Verbi, non multum cum eo contendendum est, quia potest esse dissensio in verbis magis quam in re. Moraliter enim loquendo, verum est redundare hanc adorationem in honorem Verbi; illud tamen magis est propter virtualementem quam propter formalem et directam adorationem. Sicut amor medii dicitur amor finis; et amor proximi, amor Dei, non formalis, sed virtualis. Denique aliis verbis dici potest, hoc actu non coli Verbum in recto, tanquam principale objectum, tamen adorari in obliquo, quia adoratur humanitas ut natura Verbi. Dices, hoc satis esse ut illa sit suprema patria, quia, quamcumque ratione adoretur Verbum, suprema adoratio illi debetur. Respondetur negando sequelam; Verbo enim tantum debetur suprema patria quando secundum se, et in se, ac propter se adoratur, non vero quando tantum secundum quid, et ut ratio extrinseca adorandi aliud, ut latius constabit in disputationibus de imaginibus et de reliquiis. Et ibidem etiam dicitur de confirmatione huic primæ difficultati adjuncta; ostendemus enim virtutem religionis non solum elicere primum actum patriæ, quo colit Deum propter se, sed etiam plures secundarios, quibus colit res Deo specialiter sacratas et sanctificatas, propter ipsum Deum, non tantum ut finem ultimum, sed ut proximam adorandi rationem, juxta ea quæ in superiori disputatione tacta sunt.

25. *Preces ad humanitatem Christi præcise conceptam an fundi possint.* — Ad secundam objectionem, quidam admittunt totum id quod in argumento infertur, scilicet, posse nos orare ad humanitatem Christi præcise consideratam, petendo ab illa non ut a supremo et principali auctore, sed ut ab organo conjunctissimo principali auctori; atque ita in hoc genere orationis non tribui humanitati cultum latriæ supremæ, sed inferiorem. Ad usum vero Ecclesiæ respondent, Ecclesiam in publicis precibus non uti hoc modo deprecationis ad humanitatem Christi, tum ad vitandam occasionem erroris; tum quia alter modus orandi ad Christum, ut ad Deum hominem, melior est simpliciter; non tamen reprobare Ecclesiam alium modum orandi ad Christi humanitatem, si absque scandalo, vel errore, aut periculo erroris fiat. Et hæc sententia tribuitur Cajetano, Cordubæ et Canisio. Imo, quidam Theologi, qui alias negant humanitatem Christi posse præcise adorari, admittunt posse hoc modo exorari, quia per orationem non adoratur, sed tantum ab ea postulatur ut aliquid faciat; potest autem ipsa aliquid facere per se, et ut præcisa a Verbo, scilicet, deprecari et intercedere pro nobis; ergo. Sed hoc ultimum imprimis repugnantiam mihi involvere videtur pro subjecta materia; nam, licet oratio ex ratione sua adorationem non includat, tamen potest esse optima, et accommodatissima nota adorationis, ut supra probavimus; unde cum nos oramus Sanctos, ipsamet oratione exhibemus notam sanctitatis eorum, et amicitiam quam habent cum Deo; ipsa ergo oratione possumus illos colere et adorare. Idem ergo erit circa Christi humanitatem. Præterquam quod, concessa oratione, a paritate rationis fit argumentum efficax ad adorationem.

26. Deinde, falsum esse censeo quod in illa ultima sententia dicitur, posse nos orare humanitatem Christi, quia potest ipsa postulare pro nobis, et intercedere per se sola, quod non facit Verbum, nisi per communicationem idiomatum. Nam ex hac doctrina sequitur, humanitatem solam, vel nunc esse, vel in via fuisse mediatricem pro nobis, qui est error hæreticorum hujus temporis, ut videbimus quæstione sequenti, art. 2. Sequela probatur, tum quia unus actus mediatoris seu intercessoris est precari. Tum etiam quia si humanitas per se sola merebitur, satisfaciet, etc.; nam est eadem ratio horum omnium; est ergo falsa

illa sententia, non solum quia actiones non sunt naturarum, sed suppositorum; petere autem ac precari est aliquid agere; verum etiam quia oratio Christi non habet a sola humanitate eam vim et efficaciam quam ad impetrandum habet vel habuit, sed a Verbo, nec potest ab illa humanitate alia oratio aut proficisci, aut peti, nisi disjungatur a Verbo.

27. *Humanitas Christi quæ adorari præcise potest, cur non item orari.* — Quapropter contrario prorsus modo censeo dicendum, etiam si humanitas adorari possit præcise, non tamen sic posse orari. Et ita ad objectionem positam nego sequelam; et ratio discriminis est, quia respectu adorationis solum se habet humanitas veluti passive, ut objectum et materia circa quam actus animæ versantur; et quia anima suis actibus potest præscindere quæ in re conjunctissima sunt, ideo potest adoratio ad humanitatem præcise dirigi, et non ad Verbum, tanquam ad objectum primario adoratum; at vero oratio respicit eum ad quem funditur, ut in re ipsa potentem operari, quia per orationem petimus ab alio, ut aliquid nobis conferat vel pro nobis faciat; quia ergo humanitas in re nihil potest facere, nec mereri, nec satisfacere, nec petere, nisi Verbum per ipsam operetur, ideo nihil potest ab humanitate præcise sumpta postulari. Nec contrarium docent Cajetanus et alii auctores supra citati; quando enim aiunt posse nos orare ad Christum, ut pro nobis intercedat, non loquuntur de humanitate Christi, sed de Christo ut homine, de quo est verissima illa doctrina, juxta dicta sectione præcedenti; et qui inter hæc duo non distinguunt, in magnam occasionem errandi incidunt; est enim Christus ut homo mediator et redemptor noster, non autem humanitas ipsa. Unde operationes merendi, petendi, et similes, licet Verbo tribuantur per communicationem idiomatum, tamen huic homini Christo tribuuntur ut proprio principio operanti; soli autem humanitati nullo modo, nisi ut rationi agendi. Imo, si in illis operationibus, non solum entitas physica, sed etiam moralis valor et dignitas consideretur, per se etiam sunt a Verbo, licet media humanitate. Quo modo in superioribus dicebamus redemisse nos Christum, non ut hominem tantum, sed ut Deum hominem.

28. *Contrariæ sententiæ fundamento satisfit.* — Ex dictis satisfactum est fundamento hujus sententiæ, quod in principio insinuavimus, illam proponendo; et tam in hac, quam in

præcedente sectione, sæpius inculcatum est. Videndum solum superest quid ex Conciliis et Patribus contra doctrinam traditam, et communiter a Theologis receptam afferatur. Præcipuum illud est, quod in anathem. 8 Cyrilli dicitur: *Si quis audeat dicere, assumptum hominem una cum Deo Verbo adorandum et glorificandum, et Deum tanquam alterum cum altero appellandum esse; illud enim particula, cum, perpetuo, si adjungatur, intelligere cogit; et non magis una adoratione Emmanuelem honorat, et unam illi glorificationem, sicuti Verbum caro factum est, adaptat, anathema sit.* In hac definitione sermo est de humanitate, ut patet ex illo verbo, *hominem assumptum*; non enim est assumpta persona, sed sola humanitas, quæ nomine hominis sæpe a Patribus significatur. Juxta hanc ergo interpretationem damnatur ibi hæc locutio: *Humanitas adoratur cum Deo Verbo*; damnatur item hæc: *Humanitas et Verbum sunt adorabilia tanquam alterum et alterum*, supple, objectum adorabile. At vero, si humanitas præcisa a Verbo adorabilis esset, illa esset alterum objectum adorabile a Verbo; et uno modo esset per se adorabilis, alio autem modo cum Verbo, quæ omnia repugnare videntur illi definitioni. Unde Cyrillus in defensione illius anathematis, damnat dicentes, humanitatem et Verbum posse dividi in duos adorandos; et Concilio V Constantinopolitano, collat. 8, can. 9, damnantur, qui introducunt duas adorationes, separatim Verbo, et separatim homini. Quæ tamen videntur necessario introduci juxta prædictam doctrinam. Et confirmatur primo ex VII Synod., act. 6, tom. 6, ubi refertur, Constantinopolitanam Synodum, falso septimam nominatam, damnasse imaginem Christi hominis, quia per illam picturam dividitur humanitas a divinitate, eo quod divinitas depingi non possit, sed sola humanitas; et Concilium respondet, *non dividi, sicut qui hominem depingit (ait) non inanimatum depingit*; ergo sentit Concilium, etiam cogitatione non posse dividi humanitatem a Verbo; alioqui, si cogitatione posset dividi, posset etiam depingi separata a Verbo. Unde Theodorus Hierosolymit., in epist. quæ refertur act. 3 ejusdem Concilii, circa finem: *Adoramus (inquit) Christi imaginem, quemadmodum facies ejus visa est, non tamen a deitate separatam. Absit ut ita sentiamus, cum ab ipsa prima conceptione cum deitate unita sit.*

29. Confirmatur secundo, nam ex nostra sententia sequitur hanc locutionem esse ve-

ram: Humanitas adoratur propter Verbum, præsertim illo ultimo genere adorationis, quo diximus posse humanitatem præcise adorari ratione unionis, et adorato Verbo ut quo, non proprie ut quod per se primo adoratur; consequens est contra id quod dicitur in ep. 10 Cyrilli, quæ est Concilii Alexandrini: *Recusamus et hoc, ut de Christo quisquam dicat. Propter eum qui hominem induit, eum qui indutus est, veneror, propter invisibilem adoro visibilem.*

30. Tandem afferuntur testimonia Patrum asserentium, Verbum et carnem non dividi aut separari in adoratione, quos in duabus præcedentibus sectionibus late citavimus; præsertim favere videtur, quod Damascenus ait, l. 4 de Fide, c. 2, *Verbum incarnatum in eodem dignitatis honore sedere cum Patre, in eadem nimirum gloria ascita ipsius carne; una etenim eademque cum sua carne adoratione ab omnibus rebus conditis afficitur*; et c. 3, addit humanitatem, si cogitatione discernatur a Verbo, non esse adorandam; ut conjunctam vero, eadem, qua ipsum, adoratione coli. Adhibetque exemplum. Sicut lignum simplex natura sua tale non est ut adiri non possit et contrectari, si tamen igne inflammetur, æque contrectari non potest ac ipse ignis, non ex se, sed ratione ignis adjuncti; ergo, sicut non potest quis recedere ab igne concepto in ligno vel ferro, quin recedat a ligno, neque e converso potest accedere ad lignum quin accedat ad ignem, ita non potest quis adorare humanitatem, quin adoret divinitatem. Item facit quod Cyril., dict. anath. 8, ait, unam esse sedem seu considentiam humanitatis et Verbi, et ideo unam esse utriusque adorationem. Si autem sola humanitas diversa adoratione adorari posset, alteram per se haberet sedem gloriæ quam Verbum. Præterea affertur Athanasius, in epist. ad Adelph. contra Arian., aliquantulum a principio, ubi sic inquit: *Nec istiusmodi corpus seorsim discriminatum a Verbo adoratione prosequimur, neque Verbum adoraturi, Verbum a carne longe seponimus, etc.*; et Ambros., de Incarn. Dom. sacram., c. 7: *Numquid cum divinitatem ejus adoramus, Christum dividimus? Numquid cum in eo imaginem Dei crucemque veneramus, dividimus eum?* Apertius Augustinus, in id Psal. 98: *Adorate scabellum pedum ejus, quoniam sanctum est, per scabellum, humanitatem Christi intelligens sic concludit: Et cum adoras illum, ne cogitatione remaneas in carne, et ab spiritu non vivificeris.* Tandem Theod., ad